

Gamla Testamentet – Resten

I det här kapitlet hastar jag genom resten av Gamla Testamentet och stannar bara upp vid för mig intressanta avsnitt.

Josua

Efter de otäcka Moseböckerna kommer Josua. Där beskrivs, hur israeliterna förintade mer än trettio kungar och deras riken. Endast total utrotning gällde. Folken höggs ned till sista man/kvinna och kungarna hängdes upp på pålar. Allt erövrat land fördelades mellan de israelitiska stammarna på Guds order. Han hjälpte till med avlivandet på olika sätt. En gång slängde han stora hagel på ett stackars folk och lyckades ta livet av fler, än vad israeliterna mäktade med, vilket också är ett sätt för Gud att framhäva sin överlägsenhet. Han förhärskade de olika folken, så att de stred mot Israel och då kunde viga åt förintelsen utan förskoning och utplånas. Precis som han handlade i Egypten, innan israeliterna kom loss därifrån. Blodet forsade.

Ändå är alla människor skapade av Gud och till hans avbild, så varför gör han dem så mycket ont? Sjätte budet: Du skall inte dräpa?

Enligt Josua ska Israel sträcka sig ända bort till floden Euftrat i nuvarande Irak. I det perspektivet är det lättare att förstå dagens israeler, när de sätter upp egna bosättningar på ockuperade områden.

Jag hatar alla former av massmord. Israeliternas utrotningar var vidriga, liksom 1900-talets tyska judeutrotning, liksom Hiroshima och Nagasaki (amerikanska atombomber mot civila), liksom Rwanda (Hutu mot Tutsi), liksom Kambodja (Röda Khmererna), liksom forna Jugoslavien. Listan kan göras lång. I bakgrunden betraktar Gud våra små försök med ett leende.

Domarboken

Förintelsekrigen fortsätter. De grymmaste råheter är vardag. Guds anda hålls levande.

Första Samuelsboken och Andra Samuelsboken

Filisteerna besegrade israeliterna och tog Guds ark. Varför accepterade Gud, att den heliga förbundsarken lämnade hans utvalda folk? Jo, det var för att få straffa filisteerna! En del dog. Andra hemsöktes av bölder. På gudsfronten intet nytt.

När israeliterna återfick arken, dödade Gud sjuttio israeliter av släkten Jekonja,

för att de inte deltog i firandet av händelsen.

Och så var det ännu fler krig, en del av förintelsetyp.

Gud gjorde Saul till kung över Israel, något han senare ångrade. Gud skapade världen men klarade inte av att hitta rätt person till kungajobbet.

Första Kungaboken och Andra Kungaboken

Ett otal kungar redovisas. Krig och blodbad enligt rutin. Det spelade ingen roll hur många gånger Gud visade, att det var tillbedjan av honom som gällde, israeliterna glömde det strax och föredrog nästan alltid andra gudar, varpå de straffades för detta och ångrade sig, och så vidare i en ständig rundgång. Gud bröt sina löften i ungefär samma tempo.

I ett avsnitt om kung Salomo står det: *”Alla som var kvar av amoreerna, hettiterna, perrisseerna, hiveerna och jevusseerna, dessa som inte var israeliter – de av deras efterkommande som var kvar i landet, därför att israeliterna inte hade lyckats förintä dem – alla dessa gjorde Salomo till tvångsarbetare”*. (läs slavar) Här har vi svart på vitt, att israeliternas mål var att förintä ett antal folk. Gud fann inget fel i det.

Två kvinnor kom vid en belägring överens om att äta upp sina barn. Ett barn kokades och konsumerades. När det var den andra kvinnans tur, hade hon gömt undan sitt barn. Detta fick den första modern att beklaga sig. Vänninnans svek var uppenbart mycket värre, än att äta upp sitt eget barn. Gud fann inget fel i det.

Salomo hade 1000 hustrur, varav 700 hustrur av furstlig rang och resten bihustrur. Gud fann inget fel i det.

Profeten Elia trädde in på scenen. Han var unik. Han var den förste som upptogs i himlen vid sin död! Alla andra kunde som mest hoppas på ett bättre liv, om de lydde Gud och annars oroa sig för ett mycket sämre eller avkortat dito. Därutöver fanns alla de, som Gud inte ens märkte eller brydde sig om. Job (senare i texten) älskade och lydde Gud i allt men blev ändå fruktansvärt illa behandlad.

Elias efterträdare hette Elisha. När denne var på väg till en stad, kom en hop småpojkar ut och gjorde narr av honom. ”Ge dig iväg flintskalle”, ropade de. Elisha förbannade dem, så att två björnar kom fram och rev ihjäl 42 av barnen. Så hårt straffade han ett obetydligt pojkestreck.

Elisha kunde göra underverk, precis som Jesus långt senare. Exempel:

- Elisha gjorde en sjuk dricksvattenkälla friskt.
- En änka hade en kruka med olja. Elisha fick den oljan att räcka till att fylla en massa krukor, som änkan sedan kunde sälja och slippa sin armod.
- Elisha fick en kvinna att bli med barn med sin äldre man.
- Elisha uppväckte en död.
- Elisha fick giftig mat att bli nyttig.
- Elisha fick tjugo brödlimpor att räcka till hundra man.

- Elisha botade en man från spetälska.
- Elisha gav en man spetälska.
- Elisha fick ett yxblad att flyta upp ur ett vattendrag.
- När Elisha dog, lades han i en grav (han kom inte heller till himlen). Ett manslik, som kastades ned i denna grav, vaknade till liv igen och gick därifrån.

Vi möter alltså dels den första människa, som vid sin död kom till himlen och dels mannen, som gjorde underverk av Jesus kaliber.

För övrigt var allt sig likt. Gud såg ut att ha misslyckats fullständig med sin skapelse. Hans utvalda folk ville inte tro på honom.

Första Krönikeboken och Andra Krönikeboken

I Första Krönikeboken, kapitel 21, träder Satan för första gången in i berättelsen och ger David ett förslag. Vem är denne Satan? En rival till Gud? En opålitlig undersåte i himlen? Svaret kommer senare (i Job).

När David ville bygga en boning åt Gud (kapitel 22), fick han följande besked av denne: *”Du har spillt mycket blod och fört stora krig. Du skall inte bygga ett hus åt mitt namn då du har spillt så mycket blod på jorden i min åsyn.”* Detta sagt av blodsguden.

Jobbet gick i stället till Davids son Salomo (i Andra Krönikeboken).

Esra

Judarna återvände från den babyloniska fångenskapen och byggde ett nytt gudshus i Jerusalem. Gud den allsmäktige hade tydligen accepterat, att det förra skövlades. Det folk som redan bodde där, ville vara med och bygga, för de trodde på samma gud. Men de avvisades, för de var inte rena (läs: de var inte israeliter).

Esra drev igenom förbud mot giftemål med icke-israeliter, alltså inga blandäktenskap. Guds utvalda folk måste hållas rent.

Vi ser, att Gud har valt ut ett enda folk som sitt. Alla andra människor är också skapade till hans avbild, men betraktas likväl som orena varelser.

Nehemja

Även Nehemja gjorde en insats och renade israeliterna från allt utländskt (blandäktenskap). Gud ser olika på sitt utvalda folk och övriga folk. Låter inte det rasistiskt?

Job

”En dag när gudasönerna trädde fram inför Herren var också Anklagaren med bland dem.”

Anklagaren är ett alias för Satan (hebreiska för ”fiende”). Andra alias är djävulen, Guds motståndare, åklagaren, frestaren. Djävulen är alltså skapad av Gud, som därmed också har ansvaret för, vad denne ställer till med. Där kom svaret på frågan från Första Krönikeboken om, vem Satan är!

Anklagaren föreslog, att Gud skulle testa, om Job var äkta hängiven eller om han bara var skenhelig.

Det väsentliga i berättelsen (ur min studievinkel) är, att Job var en oklanderligt hängiven dyrkare av Gud, men att allvetande, allseende Gud trots det, enbart på anmodan av Anklagaren, utsatte Job för mycket svåra och förfärliga motgångar. Hör här:

Job hade 1000 oxar, 500 åsnor, 7000 får och 3000 kameler, 7 söner, 3 döttrar och många tjänare. En rikeman. Steg för steg i en mångårig, eskalerande plåga utsatte Gud honom för följande. Fåren brändes ihjäl av Guds eld. De övriga djuren rövades bort. Allt folk i händelsernas närhet dödades utom en enda – den som rapporterade till Job. Alla sönerna och döttrarna dödades. Job själv drabbades av varbölder.

Först efter alla dessa ”prövningar” accepterade Gud Jobs trofasthet och belönade honom med fler djur än tidigare samt 7 nya söner och 3 nya döttrar. Att Gud orsakade en massa oskyldiga människors och djurs död, tycktes ingen bry sig om, allra minst Gud. Söner och döttrar framstår som ägodelar. *Antalet* barn är viktigare än relationen förälder – barn.

Barnens ringa betydelse såg vi redan när Abraham skulle offra sonen Isak. Kom ihåg detta, när vi senare besöker Nya Testamentet. Där framställs Gud som barnens stora vän. Han är guden som älskar de små byltena. Visst ska det väl bli intressant att se, hur det går till, när Gud byter inställning till småttingarna? Tråkigt nog visar det sig, att det gör han inte, när man synar honom närmare.

Profeterna

Om man ska tro Bibeln, så tycks det vimla av siare, spåmän, tolkare av syner och drömmar (både egna och andras), stjärntydare, besvärjare, trollkarlar, galningar, mentalsjuka, profeter och så vidare. Profeter var ofta, har jag fått höra, personer som meddelade folket, vad kungen hade bestämt. En del profetior byter namn till uppenbarelser och låter därmed, som om de var sanna. Denna speciella typ av människor, som var så vanligt förekommande, hade var och en sin egen stil. Några talade om framtidssyner, andra gjorde sig till talesmän för Gud. Några höll sig till ett fåtal ämnen, andra pratade om allt mellan himmel och jord. Flera verkade drogade. Några var skickliga/tursamma och fick in en och annan träff.

Tror jag på allt, måste jag tro på, att lejon i framtiden kommer att käka hö, att Jona

svaldes av en stor valfisk (valen är för övrigt ej fisk utan däggdjur) och spottades upp i oskadat skick efter tre dygn i magsyra och utan luft. Eller ska jag bara tro på det som passar mina åsikter och bortser från resten? Tja, så tycks många göra och då kan man komma fram till i stort sett vad som helst. Det är inget för mig. Återstår bara att lägga profeterna åt sidan, att se texterna som fantasier och spekulationer. Så gör jag med följande profeter: Jesaja, Jeremia, Hesekiel, Daniel, Hosea, Joel, Amos, Obadja, Jona, Mika, Nahum, Habackuk, Sefanja, Haggaj, Sakarja och Malaki.

Jag redovisar endast följande få blänkare ur ovanstående uppräknig.

Jesaja ger sina syner:

Kvinnor som trippar kokett och med näsan i vädret, ska straffas å det rysligaste. Lejonet ska äta hö som oxen. Nilens vatten ska ta slut.

I kapitel 52-53 redovisas en syn, som kan tänkas förebåda Jesus. Fast han är där en tjänare med ett svårt vanställt yttre och van vid sjukdom, en som man vänder sig bort från, inte Guds vackra son. Men sådana oväsentligheter får man inte hänga upp sig på!

Jeremia tar upp syner om Guds långsinthet och hämndgirighet och dessa är lika depraverade som vanligt.

Men hör här, vad Gud säger enligt Jeremia:

”Jag skall sluta ett evigt förbund med dem (= mitt folk) och lova att aldrig överge dem och alltid visa dem godhet. Jag skall fylla deras hjärtan med fruktan och vördnad för mig, så att de aldrig vänder sig ifrån mig.”

Jag undrar nu: Varför gjorde inte Gud det här från början, alltså med start Adam och Eva? Då hade miljontals oskyldiga människor sluppit dö i förtid eller drabbas av stort, grymt lidande. Plötsligt sätter Gud igång och lovar snälla saker. Å andra sidan har jag sett så många löften av Gud brytas av densamme, att jag inte längre tar dem på allvar. Det har nu hunnit gå två och ett halvt tusen år sedan Gud sa ovanstående till Jeremia. Ännu har löfena inte infriats. Vid nittonhundratalets judeutrotningar var nog Gud bortrest.

Andra, (här) överhoppade böcker i Bibeln

Flera böcker/skrifter ger inga viktiga tillskott till min bild av Gud. Psaltaren, för att ta ett exempel, består av 150 psalmer, ingenting annat. Jag tar därför inte upp Rut, Ester, Psaltaren, Ordspråksboken, Predikaren, Höga Visan och Klagovisorerna.

Tillägg till Gamla Testamentet

Inte heller här finns något som väsentligt förändrar Gud i mina ögon. Jag redovisar därför inte (på två undantag när): Tobit, Judit, Ester (grekisk text), de båda Mackabeerböckerna, Salomos vishet, Jesus Syraks vishet, Baruk, Jeremias

brev, Tillägg till Daniel samt Manasses bön.

I Andra Mackabeerboken, kapitel 7, beskrivs hur sju söner och deras mor torterades ihjäl en i taget. Först skars tungan av. Därefter skedde skalpering och stympning tills bara huvud och bål var kvar och i levande skick. Då stektes återstoden. Allt detta gjordes, för att de stod fast vid sin tro på Gud, som själv inte gjorde ett skvatt för att rädda dem eller mildra deras lidande. Just före dödsögonblicket uttalade sig var och en. Det spelade tydligen ingen roll, att alla normala människor vid det laget skulle ha varit fullständigt avsvimmade. Talet hindrades inte heller av, att deras tungor var bortskurna. Den tidens människor (och Gud) var fruktansvärt grymma.

I Jesus Syraks vishet framförs en förnedrande kvinnosyn. Barnasynen är inte bättre. De ska tuktas (agas) till lydnad. Att leka med barnen förstör dem bara. Allt i Guds anda.

Gamla Testamentet, slutord

Gamla Testamentet beskriver den bakgrund som i det stora hela är gemensam för alla Bibelreligionerna. Vi möter en gud som definitivt inte är felfri, han är grym, han älskar lukten av blod och brännoffer. Om han hade varit en mänsklig despot idag, hade han varit planetens mest avskydda och fruktade människa. Men nu är han inte människa utan gud.

Endast den ofullkomliga människan kan göra Gud så full av fel och motsägelser. Endast den uppblåsta människan har anledning att tillfoga, att hon är Guds avbild. Gud i Gamla Testamentet visar alla tecken på att vara en mänsklig konstruktion.

Det där med ”Guds avbild” är dock något tveksamt, eftersom detta bara sägs den sjätte dagen före skapandet av människan (vem hörde Gud säga det?). Vid den senare skapelsen, den av knådad jord som blev Adam, sägs ingenting om, att människan skulle vara Guds avbild. Är det Gud eller människan som inte kan hålla historiken entydig?